

opusdei.org

Den dogmatiske konstitution "Lumen gentium"

Det andet vatikankoncil.
Ekstrakt fra kirkedokumentet
(Kap. V nr. 41 og 42) som drejer
sig om det universelle kald til
hellighed, og som er det
budskab som Opus Dei
udbreder.

14.08.2006

De forskellige staters hellighed.

41. I de forskellige livsformer og opgaver tilstræbes én og samme

hellighed af alle dem, der ledes af Guds Ånd, og ved at adlyde Faderens røst og tilbede Gud Fader i ånd og sandhed efterfølger de den fattige og ydmyge Kristus, der bærer sit kors, for at de kan få del i hans herlighed. Enhver bør efter sine egne gaver og opgaver uden tøven gå frem ad den levende tros vej, der vækker håbet og virker i kærligheden.

De, der er hyrder for Kristi hjord, bør først og fremmest efterligne den evige ypperstepræst, vore sjæles hyrde og tilsynsmand, ved at udføre deres tjeneste helligt og ivrigt, ydmygt og modigt. Hvis de opfylder den således, vil den være også dem et middel til helliggørelse. De, der er udvalgt til præsteværdighedens fylde, skænkes nåde til, at de ved bøn, offer og prædiken og gennem en biskops mangesidede omsorg og tjeneste kan udøve det embede, der kræver en hyrdes fuldkomne kærlighed, så at de ikke frygter for at

sætte livet til for fårene, men som forbilleder for hjorden (jf. 1.Pet. 5,3) også ved deres eget eksempel fører Kirken frem til stadig større hellighed.

Måtte præsterne i lighed med biskopperne, som de danner en åndelig krans om, og hvis nåderige embede de har del i gennem Kristus, den evige og eneste mellemmand mellem Gud og mennesker, gennem daglig opfyldelse af deres embede vokse i kærlighed til Gud og næsten. Måtte de bevare det præstelige fællesskabs bånd, have overflod m.h.t. åndelig rigdom og for alle mennesker fremstå som levende vidner om Gud ved at efterligne og efterfølge de præster, der i århundredernes løb, ofte i ydmyg og skjult tjeneste, har efterladt sig et lysende eksempel på hellighed. Deres minde lever i Guds Kirkes lovprisning. I embeds medfør beder de og frembærer ofret for deres

menighed og for hele Guds folk, i bevidsthed om hvad de foretager sig, og retter sig efter det, de forretter; og bekymringer, farer og besværligheder som følge af deres apostoliske virke skal ikke hindre, men snarere fremme deres opstigen til større hellighed, idet de ud fra deres kontemplations rigdom ernærer og styrker deres aktivitet til glæde for hele Guds folk. Alle præster og især verdenspræster, som i kraft af deres specielle ordination er tilknyttet et bispedømmme, skal huske på, hvor meget det, at de holder sig trofast til deres biskop og arbejder helhjertet sammen med ham, bidrager til deres helliggørelse.

Også de gejstlige i lavere vielser er på deres særlige måde delagtige i ypperstepræstens sendelse og nådegave, især diakonerne, der ved at tjene Kristi og Kirkens mysterier bør holde sig fri for enhver last, tækkes Gud og stræbe efter alt det,

der er godt i menneskenes øjne (jf. 1.Tim. 3,8-10 & 12-13). De klerikere, der kaldet af Herren og udvalgt som Hans ejendom forbereder sig til deres embedsopgaver under hyrdernes opsyn, har pligt til at forme deres sind og hjerte i harmoni med denne udvælgelse ved at holde ud i bøn, være optændt af kærlighed, tænke på alt sandt, rigtigt og agtværdigt og gennemføre alt til Guds herlighed og ære. Sammen med dem fremstår de af Gud udvalgte lægfolk, der af biskoppen kaldes til helt at vie sig apostoliske opgaver og som med rig frugt arbejder på Herrens mark.

Kristne ægtefolk og forældre bør følge deres særlige vej. Ved i kærlighed og troskab hele livet igennem at støtte hinanden i Guds nåde skal de oplære deres børn, som de kærligt tager imod fra Gud, i den kristne lære og et liv efter evangeliet. Således giver de nemlig alle et

eksempel på utrættelig og generøs kærlighed, opbygger menneskene til at elske hinanden som søskende og vidner om Kirken som frugtbar moder, og de medvirker i denne frugtbarhed ved at stå som tegn på den kærlighed, de har del i, hvormed Kristus elskede sin brud og gav sig selv hen for hende. Et lignende eksempel gives på anden måde af enker og ugifte, som også kan yde et betydeligt bidrag til hellighed og aktivitet i Kirken. De, der er beskæftiget med ofte hårdt arbejde, bør gøre sig fuldkomne gennem denne menneskelige indsats, hjælpe deres medborgere og bringe hele samfundet og skabningen frem til stadig bedre forhold, men også i virksom kærlighed efterligne Kristus, hvis hænder var beskæftiget med håndværk, og som altid arbejder sammen med Faderen til alles frelse. De skal være glade i håbet, bære hinandens byrder og i kraft af selve deres daglige arbejde stræbe mod en

større hellighed, der også er apostolisk. De, der lider under fattigdom, skrøbelighed, sygdom og forskellige besværligheder, eller som udholder forfølgelse for retfærdighedens skyld, skal vide, at de på særlig måde forenes med Kristus i hans lidelse for verdens frelse; i evangeliet priser Herren dem salige, og "når I må lide her en kort tid, vil al nådes gud, som har kaldet jer til sin evige herlighed ved Kristus Jesus, selv udruste, støtte, styrke, grundfæste jer" (1.Pet. 5,10).

Alle kristne vil altså fra dag til dag stadig kunne helliggøres i den stand, ved de forpligtelser og under de omstændigheder, som livet byder dem. Ja, de helliggøres gennem alt dette, hvis de med tro modtager alt af den himmelske Faders hånd og samarbejder med den guddommelige vilje ved i selve deres verdslige tjeneste for alle at manifestere den

kærlighed, som Gud elskede verden med.

De evangeliske råd

42. "Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham" (1.Joh. 4,16). Og Gud har udgydt sin kærlighed i vore hjerter gennem Helligånden, som blev os givet (jf. Rom. 5,5). Derfor er den første og mest uundværlige gave kærligheden, som får os til at elske Gud over alt og til at elske næsten for Hans skyld. Men for at kærligheden som den gode sæd kan vokse frem i sjælen og bære frugt, skal enhver troende ivrigt lytte til Guds ord og med Hans nåde som hjælp opfylde hans vilje i handling. De skal hyppigt deltage i sakramenterne, især eukaristien, og andre former for gudstjenester, konsekvent give sig hen til bøn og selvfornægtelse, villigt tjene brødre og søstre og praktisere alt, hvad der er godt. For

kærligheden som det fuldkomne bånd og lovens opfyldelse (jf. Kol. 3,14; Rom. 13,10) styrer og former alle midler til helliggørelse og fører dem frem til deres mål. Derfor kendetegner kærligheden til Gud og næsten den sande Kristi discipel.

Siden Jesus, Guds Søn, har vist sin kærlighed ved at sætte sit liv til for os, kan ingen vise større kærlighed end den, der sætter sit liv til for Ham og for sine søstre og brødre (jf. 1.Joh. 3,16; Joh. 15,13). Allerede fra den første tid blev nogle kristne kaldet til at aflægge dette højeste vidnesbyrd for alle, især forfølgerne – og nogle vil stadig blive kaldet dertil. Når derfor disciplen bliver som Mesteren, der frivilligt for verdens frelses skyld tog imod døden, og ligedannes med Ham i udgydelsen af blodet, værdsætter Kirken martyriet som en fremragende gave og det bedste bevis på kærlighed. Selv om få modtager denne gave, bør dog alle

være rede til at bekende Kristus over for menneskene og følge efter Ham på korsets vej gennem de forfølgelser, som Kirken aldrig er foruden.

Kirkens hellighed fremmes ligeledes på sin specielle måde ved de mangfoldige råd, som Herren i evangeliet fremlægger for sine disciple. Frem blandt dem rager den kostbare gave Guds nåde, som Faderen skænker til nogle enkelte (jf. Matt. 19,11; 1.Kor. 7,7), nemlig at de i jomfruelighed eller cølibat lettere med udelt hjerte (jf. 1.Kor. 7,32-34) vier sig til Gud alene. Denne fuldkomne afholdenhed for himmerigets skyld har Kirken altid holdt specielt i ære som tegn på og tilskyndelse til kærligheden og som en ganske særlig kilde til åndelig frugtbarhed i verden.

Kirken genkalder sig også apostlens formaning, når han ved at tilskynde

de troende til kærlighed opfordrer dem til at vise samme sindelag, som var i Kristus Jesus, der "gav afkald og tog tjenerskikkelse på ... og blev lydig til døden" (Fil. 2,7-8) og for vores skyld "blev fattig, da han var rig" (2.Kor. 8,9). Da det er nødvendigt, at disciplene altid efterligner og vidner om denne Kristi kærlighed og ydmyghed, glæder Kirken som Moder sig over, at der i dens skød findes adskillige mænd og kvinder, der med større opmærksomhed følger Frelserens afkald og viser det tydeligere ved i Guds børns frihed at påtage sig fattigdom og give afkald på deres egen vilje; når det gælder fuldkommenhed, underkaster de sig nemlig – for Guds skyld og ud over lovens bud – et andet menneske, for at de mere fuldstændigt kan ligedanne sig med den lydige Kristus.

Alle kristne indbydes og forpligtes altså til at stræbe efter hellighed og fuldkommenhed i deres egen

livssituation. Alle skal derfor se til, at de leder deres tilbøjeligheder i den rigtige retning, således at omgangen med verdslige goder og en afhængighed af disse, som er i strid med den evangeliske fattigdoms ånd, ikke skal hindre dem i at stræbe efter den fuldkomne kærlighed. Således lyder apostlens advarsel: De, der benytter denne verden, må ikke blive stående i den; thi verden i sin nuværende skikvokelse går til grunde (jf. 1.Kor. 7,31).
